

We kregen een brief van **Nico van Splunder** uit Amersfoort. Zijn moeder, Henny Roos, heeft het drama aan de Donckselaan van heel nabij meegemaakt. Hieronder zijn indrukwekkende verhaal:

Beste groep 8 van de Driemaster,

Door internet kwam ik erachter dat jullie als school het monument op de Donckselaan hebben geadopteerd. Met veel belangstelling heb ik de verhalen over die gebeurtenis in mei 1945 op de site van jullie school gelezen. Ik zou er graag een verhaal aan toe willen voegen, het verhaal van mijn moeder:

Mijn moeder, Henny Roos, was in mei 1945 zeventien jaar oud en woonde op Bolnes. Ze ging die achtste mei met een vriendin op de Donckselaan kijken wat er allemaal gebeurde rond de bevrijding. Toen het daar plots helemaal uit de hand liep en er door Duitsers en Binnenlandse Strijdkrachten over en weer geschoten werd, is haar vriendin gevlucht door in een sloot te springen. Zelf bracht zij zich snel in veiligheid door een huis binnen te rennen. Na een angstige tijd van schieten en granaatontploffingen werden uiteindelijk zij en de anderen die zich daar schuilhielden door de Duitse soldaten het huis uitgehaald. De Duitse soldaten waren zo boos en gefrustreerd, dat zij deze burgers tegen een garagedeur op een rij zetten om te worden doodgeschoten. Toen ze daar zo stonden en er elk moment geweren op hen gericht zouden worden, kwam een van die soldaten naar mijn moeder toe en haalde haar uit de rij; waarschijnlijk omdat hij medelijden had omdat ze zo'n jong meisje was. Ze is toen huilend naar huis gerend en hoorde later hoe de andere acht mensen daar tegen die garagedeur zijn doodgeschoten. Hun namen staan op dit kleine monument aan de Donckselaan.

Hoe deze geschiedenis mijn moeder haar verdere leven heeft bepaald weet ik niet, omdat ze daar niet over wilde of kon vertellen, maar het zal er toch wel een grote stempel op hebben gedrukt.

Mijn moeder is een paar weken geleden (voorjaar 2008) op 80-jarige leeftijd overleden en heeft in haar leven drie kinderen en zeven kleinkinderen gekregen. Het is een vreemd idee, dat wanneer die (goede?) Duitse soldaat er toen niet was geweest, deze kinderen en kleinkinderen, waaronder ik als oudste zoon, nooit hadden geleefd.

Dat wilde ik jullie vertellen. Deze gebeurtenis was vandaag wereldnieuws geweest, maar omdat het toen oorlog was, was het maar één van de vele gruwelijke incidenten.

Fijn dat jullie dit monument hebben geadopteerd en daarmee de herinnering levend blijft, dat oorlog iets verschrikkelijks is en dat we alles moeten doen om te voorkomen dat zo iets nog eens gebeurt.

Met vriendelijke groeten,

Nico van Splunder

Nog een reactie:

Hartelijk dank voor Uw reactie. Ik kreeg de link van mijn broer en vond het erg leuk dat mijn neef Nico een bijdrage had geleverd aan het geadopteerde monument. Ik weet niet waarom mijn email niet helemaal overkwam. Ik wilde de school en speciaal groep 8 hartelijk bedanken voor het adopteren van het monument aan de Dockselaan omdat, door het leren over de oorlog en de bevrijding, misschien de volgende oorlog kan worden voorkomen. Ik heb zelf speciale herinneringen aan het monument omdat ik opgroeide aan de Donckselaan, de verhalen over de oorlog en de moorden van mijn ouders hoorde en ik zelf ieder jaar bloemen legde bij het monument op bevrijdingsdag. Mijn Moeder was een zusje van dat jonge meisje dat op het laatste moment uit de rij werd gehaald door die Duitse soldaat. Ik wens U en Uw school veel geluk en succes toe en een gelukkig nieuwjaar.

Hartelijke groeten,

Rosa Blaushild-van Splunder eschoten en z'n verdere leven blind is gebleven.